

ஆனால் எனது 12வது வயதில் என மூறாவது பரோதூதான நான் விழித்துக் கொண்டேன். முதல் மூறாவது எட்டின்றே சாப்பாட்டை அம்மாவிடம் வாங்கிச் சாப்பிட்டேன். 'தீட்டு' என்று சொல்லி அம்மம்மா என்னிலிருந்து இரண்டடி தள்ளி நடந்த பரோது மெளனமாய் இருந்து எரிச்சல் பட்டனே.

ஆனால் இரண்டாவது மூறாவது என்னால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. எனது வீட்டுக்குள் நான் பரோவதற்கு யாரும் கரோடு பரோட்டு வரைபுதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அதற்காக நான் சண்டை பிடுக்கவரே கப்பாட்டு பரோடவரே இல்லலை. அம்மாவிடம் பக்கவாக்கச் சொன்னனேன். வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கும், வீட்டுக்கு வருபவர்களுக்கும் இதைப் பற்றை தட்டுவது பரோல, திரியப் படுத்த வணைடுமா? என்று தரோடங்கி, இன்னும் சில கருத்துக்களையும் சொன்னனேன். குறிப்பாக "எனது வீட்டுக்குள்ளேயே அங்கு பரோகாமல், இங்கு பரோகாமல் என்னால் இருக்க முடியாது" என்பதையும் அம்மாவிடம் விளக்கினனேன். அம்மாவின் சம்மதம் கிடக்க முன்னரே பசித்த பரோது குசினிக் குள் பரோய் சாப்பிட்டனேன். எனது வழமையான கட்டிலிலேயே படுத்தனேன். அம்மா கொஞ்சம் சங்கடப் பட்டா. அம்மம்மாவாக்குத் திரிந்தால் வில்லங்கம் என்று பயந்தா. ஆனாலும் என்னதைத் தடுக்கவில்லை. சில மாதங்களில் அம்மாவும் அந்த மயின்று நாட்கள் பற்றி யாரிடமும் சொல்லாமல் தானே குசினிக் குள் பரோய் சமகைகத் தரோடங்கி விட்டா.

மிகுந்த ஆச்சாரம் பார்க்கும் அம்மம்மாதான் இடையிடையே அம்மாவிடம் கரோடா "உவளென்ன மாசம் முழுக்க வீட்டுலலாம் திரியிறாள். இவளாக்கு எல்லாம் ஒழுகா வாறதரோ" என்று.

4 – ஊரில், சரோறு தீத்துவதும், ஏடு தரோடக்குவதும்... கரோயில்தான் செய்யப்படும். கரோயில் ஐயர்தான் முதலில் சரோறு தீத்துவார். அவர்தோன் ஏடு தரோடக்குவதும். எனது முதல் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் மூறாவது பரோயிலையே இவை தரோடங்கப் பட்டன. 0000000000 00000000 000000000000 000000 000000000 00000000 00000000 000 0000000 00 0000 00000000 00000000 0000 0000 000000000. இற்றை வரகைக்கும் எழுத்திலரோ, பபிப்பிலரோ அவனாக்கு எந்தக் குறையும் இல்லலை. ஒரு பத்திரிகை நிரப்பராக, எபிட்பிராக இருக்கிறான்.

5 – பாடசாலையில் மிகவும் கட்டித்தனமாக இருந்தனேன். 0000000000 00000000 000000 0000000 0000000000000000 00000 000000 000000 00000 0000 00000000000 000000000000000000. 000000000000 **Algebra** 0000000 00000000000000, **Geomtry** 0000000 100 000000000000 0000000000.

இத்தனை இருந்தும், ஒரு ஆர்க்கிரிக் ஆக வரும் எனது எண்ணத்தமைட்டுமல்லாது, எனது அம்மா, அப்பாவின் கனவையும் காதலுக்காகத் தடுக்கி எறிந்தனேன். இந்த சாதனைக்காக நானே வருந்தியிருக்கிறனேன். (இப்பரோது வருத்தம் இல்லலை. பிள்ளைகளை சீராக வளர்த்து விட்டனேன் என்ற பெருமதைான் இருக்கிறது.)

5 – சின்ன வயதிலையே காதல் திருமணம். அம்மா, அப்பாவின் சம்மதத்தைப் பெற்ற நிறையப் பரோராட வணைடி இருந்தது. பரோராட்டம் என்பதை விட சகிப்புத்தன்மை அவசியமாயிருந்தது. பசேசு, அபி.. எல்லாம் வாங்கினனேன். என்றகைக்கும் அடிக் காத அப்பாவிடம் கட்டமுதலும் கடைசியுமாக காதலுக்காக ஒரு அடி வாங்கினனேன். அது வாழ்நாளாக்கும் மறக்காத அபி.

ஆனால் திருமணத்தின் போது தாலி வணை டாமென்று சொல்லி விட்டனே. பெரிய புரட்சி செய்கிறனே என்ற எண்ணம் எதுவும் இருக்கவில்லை. 000000 000000 000000000000000000. 00000 0000000000000000 00000 00000000 0000000000. 0000000 00000000 0000 0000000000000000. அம்மா, அப்பாவும் பெரிய தடவைகள் எதுவும் சொல்லவில்லை. இன்றை வரகைக்கும் தாலி கட்டவில்லை.

6 – [17வயதிலயே மூத்த குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தனே](#). இந்த வயதில் எப்படிப் பெற்றெடுக்கப் போகிறாள் என்று எங்களிற்கு கிழவிகள் அவலாய் மென்றார்கள். அக்கறையோடு கததை தார்கள். அம்மா தந்த புத்தகங்களையும், தரையமான வார்த்தைகளையும் பெரிதும் நம்பினனே. எந்தப் பிரச்சனையுமின்றிய சுகப்பிரசவமே.

7 – பனோ பிடித்து எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலயே அப்பா தந்த டயறியில் எனது அன்றாட உணர்வுகளை எழுதத் தொடங்கினனே. அப்போதிருந்து நான் எதையாவது தினமும் எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும், 00000 0000000000000000 **1975**0000 000000000000. அதை **1981**இல் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கட்டித் தாபனத்துக்கு அனுப்பி வைத்தனே. உடனயே அது ஒலிபரப்பானது. அன்றிலிருந்து ஊடகங்கள்கு எனது ஆக்கங்களை அனுப்பத் தொடங்கினனே. அந்த நாட்களில் எனது கவிதையோ, கட்டுரையோ அன்றி விமர்சனமோ வளைய வராத நாட்களே இல்லையென்று சொல்லுமளவுக்கு எழுதித் தள்ளினனே. எனக்கென ஒரு ரசிகர் பட்டாளமே இருந்தது. பாராட்டுக் கடிதங்கள் இந்தியாவிலிருந்து கட்டி வந்து குவிந்தன. இரண்டு பெரிய சப்ட்களே நிறைய கடிதங்கள் வைத்திருந்தனே. (இந்திய இராணுவத்தினர் **1989**இல் அவகளை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.)

8 – இன்று இணையத்திலும் எழுதுகிறனே. எல்லோரையும் போல எனக்கெனச் சொந்தமாக இணையத்தளம், வலைப்பதிவு என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறனே.

பிள்ளைகளுக்கும் திருமணமாகி, பரேப்பிள்ளைகளுக்கும் கொஞ்சுகிறனே. முபிந்தவரை தவேபை படுகின்ற எல்லோருக்கும் உதவி செய்து கொண்டு, அமையாக வாழ வண்டும் என்பதே விருப்பம்.

கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை. சின்னவயதில் இருந்தது. அம்மாவோடு சேர்ந்து விரதங்களும் பிடிப்பனே. இப்போது இல்லை. கோயிலுக்கும் சிலைவதில்லை. மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தாமல், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் வாழ்வது கோயிலுக்குச் சிலைவதை விட நல்லது என நின்கைகிறனே. அதற்காக கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களை தடுப்பதும் இல்லை. மதங்களைத் திறுறுவதும் இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு மதத்திலும் உள்ள மட்டக் கொள்கைகளை முற்றிலுமாக வறறுக்கிறனே.

இவையெல்லாம் பெரும் சாதனைகள் என்று நான் சொல்லவில்லை. இவகளை விடப் பெரிதாக நான் எதையும் சாதிக்கவும் இல்லை.

000000000000

12.7.2007

Post a Comment

[நசேசு குமார்](#) said... சந்திரவதனா,

படிக் கப் படிக் க ஆச சரியமாகவும் , சந்தோஷமாகவும் , பரமமயமாகவும் இருக்கிறது.

[Thursday, July 12, 2007 3:14:00 pm](#) [நசேசு குமார்](#) said...

இன்னொரு விஷயமும் நினவையுக்கு வருகிறது.எனது நண்பர் ஒருவர் , இப்போது பல ஆண்டுகளாக இந்தியாவை வளையே வசித்து வருபவர் , பசேசுக் கொண்டிருந்தபோது உங்களது பதிவு ஒன்றில் பசனிசு காய் சாப்பிட்டால் எதோ ஒரு உடல் உபாதை/நோய் குணமாகும் என்று எழுதியிருந்தீர்களாம் , அவரும் சாப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கிறார் . பிரச்சினையை சரியாகிவிட்டது. என்னிடம் ஆச சரியப்பட்டு சலல்லிக் கொண்டிருந்தார் .

அதே போல, உங்களது குழந்தைப்பறே சம்பந்தமான பதிவுகளை மூன்பு எனது தோழியொருவர் பதித்து நிறையை தரிந்து கொண்டேன் என்றார் .

தொடர்ந்து எங்களது காக எழுதிக் கொண்டிருங்கள் .

அன்புடன் ,

நசேசு குமார் .

[Thursday, July 12, 2007 3:18:00 pm](#) [ஜனெலிலா](#) said...

2-வது பிபித்திருந்தது. 3 வளையுக்காக கருத்து சலல்லியிருக்கிறீர்கள் , 12 வயதிலயே அம்மாவை குபுத்திமிதி. தாலி கட்டாத திருமணம் . எட்டும் இனிப்பாக இருந்தது.

[Thursday, July 12, 2007 3:40:00 pm](#) [வவ்வால்](#) said...

சந்திரவதனா!

அருமயான வளையுக்கான , அலங்காரம் அற்ற ஒரு பதிவு!

[Thursday, July 12, 2007 4:05:00 pm](#) [மலநாடான](#) said...

சந்திரவதனா!

நிறவாக, இருந்தது.

[Thursday, July 12, 2007 10:41:00 pm](#) [G.Ragavan](#) said...

Written by சந்திரவதனா

Tuesday, 11 October 2016 09:51 - Last Updated Wednesday, 12 October 2016 09:37

சந்திரவதனா, நீ ண்ட நாட்கள் கழித்து உங்கள் பதிவரைப் பதிக்கிறேன். நல்ல பதிவானது. அரமணை. நல்லதைத் தான் செய்திருக்கின்றீர்கள். கண்டிப்பாக நிம்மதியாக இருக்கலாம். :)

[Thursday, July 12, 2007 11:18:00 pm](#) [சுதர்சன்.கோபால்](#) said...

பதிக்க ஆச்சரியமாகவும், சந்தோஷமாகவும், பெருமையாகவும் இருக்கிறது. அடிக்கடி எழுதுங்கள்...

உங்களையெழுத தது எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது...

பதிவுக்கு நன்றிகள்...

[Friday, July 13, 2007 1:00:00 am](#) [மணியன்](#) said...

எண்ணத்தில் எழுந்த எதிர்ப்புகளுக்கு எழுத்தில் மட்டுமே வடிகாலத்தை தடாமல் செயலிலே காட்டியதற்கு பாராட்டுக்கள் !!

எளிமையான மிகவும் வெளிப்படையான பதிவு. வாழ்த்துக்கள் !!!

[Friday, July 13, 2007 3:18:00 am](#)
[ramachandranusha](#) said...

சந்திரா,

// மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தாமல், மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாமல் வாழ்வது கோயிலுக்குச் செல்வதை விட நல்லது என நினைக்கிறேன். அதற்காக கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களை தடும்புடும் இல்லலை. மதங்களதைத் திறுறுவதும் இல்லலை. ஆனால் ஒவ்வொரு மதத்திலும் உள்ள மட்டக் கொள்கைகளை மூறிலுமாக வெறுக்கிறேன் //

இதுதான் நானும் கடப்பிடிக் கும் நாதீ க வாதம் :-)

பதினாறு வயதில் நீங்கள் எழுப்பிய புரட்சிகுரலின் எதிரொலி எப்படி இருந்தது? தாலி வணைடாம் என்றதற்கு

உங்க கணவன் மற்றும் புகுந்த வீட்டில் எப்படி ரியாக்ட் செய்தார்கள் கொஞ்சம் விவரமாய் நேரமிருக்கும் பொழுது சொல்லுங்களேன்.

அது என்ன பச்சணி வதைத்தியம்?

[Friday, July 13, 2007 8:16:00 am](#) [Chandravathanaa](#) said...

நன்றி உஷா.

தாலி விடயத்தில் எனது கணவரும் எனது கருத்தோடும் ஒத்துப் போனார். பிரச்சனை இருக்கவில்லை.

ஆனால் மாமி அதாவது எனது கணவரின் தாயார் (தந்தை, எனது கணவருக்கு 7வயதாக இருக்கும் போதே இறந்து விட்டார்) கொஞ்சம் சங்கடப்பட்டார். அவருக்கு அதில் திருப்தி இருக்கவில்லை. கணவரின் ஆண் சகோதரர்களுக்கும் அவ்வளவு பிரச்சனையாக அது தெரியவில்லை. கணவரின் அக்கா கொஞ்சம் அதிருப்திப்பட்டா.

Written by சந்திரவதனா

Tuesday, 11 October 2016 09:51 - Last Updated Wednesday, 12 October 2016 09:37

பல வருடங்களாக மாமி "தாலி கட்டுங்கள். மரியாதை இல்லலை." என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தா.

1992இல், 6 வருடங்கள் கழித்து மாமியை நியமிக்க சிலாந்தில் மீண்டும் சந்தித்த போதும் தாலி போடச் சொன்னா. "தாலி இருந்தால் தான் பண்ணைக்கு நல்லது" என்றும் "கணவனுக்கும் நல்லது" என்றும் சொன்னா. அதற்கு நான் "உங்கள் மகனை நான் நெஞ்சில் சும்மக்கிறேன். அதற்கு தாலி தேவையில்லை. தாலியை மதிப்பதை விட அவரை நான் மதிக்கிறேன். அவரின் மலே அன்பு வடைபதற்கு தாலி சாட்சியாகத் தேவையில்லை..." என்று சிலவற்றை மனமையான முறையில் சொன்னேன். அன்றிலிருந்து மாமி தாலி பற்றிக் கேட்பதே இல்லலை. என்னோடு பிரியமாகவே இருக்கிறா.

எனது கொள்கைகளை எனது கணவரின் சகோதரர்களும் மதிக்கிறார்கள். முன்னரையும் விட இப்போது இன்னும் அதிகமாக மதிக்கிறார்கள்.

[Friday, July 13, 2007 8:36:00 am](#) [Nirmala](#) said...

நன்றி சந்திரா... வாசிக்க நிறைவாக இருந்தது.

[Friday, July 13, 2007 10:01:00 am](#) [பத்மா அர்விந்த்](#) said...

சந்திரவதனா
நிறைவான ஒரு பதிவு.

[Friday, July 13, 2007 12:44:00 pm](#)
[Chandravathanaa](#) said...

உஷா,
இதுதான் பிச்சணி வதைத்தியம்.
<http://maruththuvam.blogspot.com/2006/10/blog-post.html>

[Sunday, July 15, 2007 1:41:00 am](#)
[அமுதன்](#) said...

திரும்பி.சந்திரவதனா அவர்களே,

வெகுவாகக் கவரும் அருமையான எழுத்துக்கள்.

ஈழத்தில் உள்ள வலடைபதிவாளர்களை ஒன்றாகச் சேர்க்க வேண்டும் என்றும், உங்களையே போன்றோரின் கருத்துக்களையும், எண்ணங்களையும் எழுத்தாள்வமுள்ள நம்மவர்களுடன் பகிர்வகை வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறேன்.

உங்கள் கருத்தை எதிர்பார்க்கிறேன்.

நன்றி.

அமுதன்

[Thursday, July 19, 2007 9:37:00 am](#) [Chandravathanaa](#) said...

நன்றி அமுதன்,

உங்கள் எண்ணம் நிறைவேற வாழ்த்துக்கள்
என்னாலான ஒத்துழைப்புக்களை எப்போதும் தருவனே

[Friday, July 20, 2007 10:13:00 am](#) Anonymous said...

நிறைவான பதிவு சந்திரவதனா.

ஓரு களேவி.

வன்னியில் நடந்த சந்திப்பு உங்களின் மூதன்மையான எட்டுக்குள் வராதா?
அல்லது சமகாலத்தகை கருத்திற்கொண்டு தவிர்த்தீர்களா?

[Friday, July 20, 2007 11:05:00 am](#) [மாயா](#) said...

நிறைவான ஓரு பதிவு

நன்றி

[Sunday, August 05, 2007 11:51:00 am](#) [கார்ப்பரன்](#) said...

மிகவும் யதார்த்தமான கட்டுரை. ஆத்தியடியை சகைக்கிளில் அடிக்கடி மாணவ
பரவத்தில் கடந்த ஞாபங்கள். நான் புலொக்கிற்கு புதிது. ஆனால் தடே தடே
வாசிப்புதுண்டு. உங்கள் எழுத்துநடை மிகவும் நன்றாக இருக்கின்றது. எனக்கு நிரேம்
கிடகைகும் போது கிறுக்குவதுண்டு. வந்து வாசித்து குறை நிறை சொல்லுங்களோ.

நன்றிகள்

[Monday, August 27, 2007 11:52:00 pm](#)